

Skye Warren

Pěšec

Šachy nikdy nebyly víc sexy...

The Pawn

Copyright © 2016 by Skye Warren

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2022

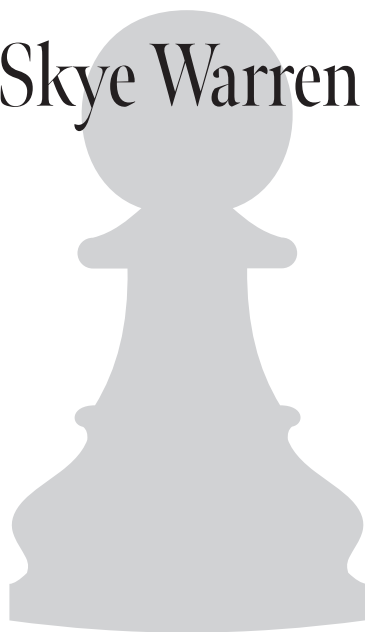
Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2607-3 (pdf)

PĚŠEC

Skye Warren

Každý pěšák je potenciální královna.
James Mason

PROLOG

Večírek přetéká hosty, od tanečního sálu po přední zahradu. Je noc, ale dům je celý rozsvícený a září jako slunce. Všude kolem mě se třpytí diamanty. Dostali jsme se do toho převratného bodu, kdy jsou všichni dost nalití na to, aby se usmívali, ale ještě ne tolik, aby si začali šlapat na jazyk. Je tu možná až moc hostů, možná až moc alkoholu. Možná až moc bohatství na jednu místnost.

Připomíná mi to Ikaras s jeho křídly z peří a vosku. Kdyby měl Ikarus na večírku na oslavu své maturity pět set hostů. Je nebezpečné létat příliš blízko ke slunci.

Vezmu si od jednoho z obsluhujících flétnu se šampaňským a on se tváří, že nic nevidí. Bublinky mě lechtají v nose a já to беру oklikou přes kuchyň. Rosita stojí u sporáku a ve velkém kastrolu z litého železa míchá svou vyhlášenou džambaláju. Vůně koření mě přitáhne blíž.

Vylovím si lžici. „Už to je?“

Pleskne mě přes ruku. „Zničíte si ty hezké šaty. Až to bude, tak to bude.“

Máme cateringovou firmu, která připravuje občerstvení na všechny naše večírky, ale protože tohle je oslava mé maturity, Rosita souhlasila, že připraví mé oblíbené jídlo. Bude je servírovat v malých formičkách na košíčky z listkového těsta a říkat tomu jednohubky.

Snažím se zamračit, ale všechno je příliš dokonalé, aby se mi to podařilo. Jen jedna věc v tomhle výjevu chybí. Vlepím jí pusu na tvář. „Díky, Rosito. Neviděla jsi tátu?“

„Nejspíš bude tam, co vždycky.“

Toho jsem se bála. Pak už procházím lítačkami, které vedou do soukromé části domu. Projdu okolo Gerty, naší organizátorky akcí, která brblá něco o hostech, co nejsou na seznamu.

Vystoupám po dobře známém dubovém schodišti a nasávám přitom vůni domu. Je na ní cosi tak uklidňujícího. Všechno mi to bude chybět, až odejdu na vysokou.

Na vrcholu schodiště ke mně dolehnou mužské hlasy.

To není nic neobvyklého. Zahnu za roh do tátovy kanceláře. Pořád tam za ním někdo chodí. Polovina lidí, se kterými spolupracuje, je momentálně dole. Ale slíbil mi, že dneska večer pracovat nebude, a já mu ten slib hodlám připomenout. A pokud to bude nutné, osobně ho dotáhnu dolů.

„Jak se opovažujete obviňovat mě z...“

Jed odkapávající z těch slov mě zarazí na ochozu schodiště. To nezní jako obvyklé obchodní jednání. Při dohadování smluv občas zavládne napětí, ale předtím i potom se všichni poplácávají po zádech a baví se o fotbale.

Další zapálená slova, kterým přes hluk linoucí se zdola nerozumím. Ale tón hlasu mluví sám za sebe. Sepnu ruce a jsem připravená to otočit. Raději ho nebudu otravovat.

Zpoza rohu se vyřítí nějaký muž a div do mě nevrazí.

Zalapám po dechu a udělám krok zpět. Za mnou ale nic není. *Jen schodiště!* Pak mě dvě ruce popadnou za paže a postaví mě zpátky na pevnou půdu. Zahlédnu ty oči jen krátce, rozčilený zlatožlutý pohled, skoro tygří, každopádně divoký. Pak se kolem mě řítí dolů ze schodů. Křečovitě svírám vyřezávané madlo a snažím se uklidnit rozklepaná kolena.

Chvilku mi trvá, než se odvážím pustit dřevěného zábradlí. Ještě pořád dýchám přerývaně z toho, jak jsem jen těsně unikla pádu, z těch mužských rukou na mých nahých pažích. Najdu tátu, jak rozčileně přechází po své pracovně. Zvedne ke mně oči se zvláštním výrazem – skoro jako by se mu v nich zračila panika.

„Tati?“

„Tady jsi, Avery. Omlouvám se. Víím, že jsem říkal, že nebudu pracovat...“

„Kdo to byl?“

Tvář mu potemní. Teprve teď, v trochu strašidelném světle lampy, vidím ty vrásky. Hlubší než kdy dřív. „S tím si nelam hlavu. Tenhle večer patří tobě.“

Když jsem si ho teď začala prohlížet podrobněji, nemůžu přestat. Jeho vlasy. Už jenom sůl. Žádný pepř. „Víš, že to nebylo nutné. Tenhle večírek. Všechno. Nemusíš pracovat tak tvrdě.“

Přes tvář mu přelétne smutný úsměv. „A co jiného bych dělal?“

Pokrčím rameny, protože to je přece úplně jedno. Táta mé kamarádky Kristy chodí každý den na golf. Mamka Harper má už čtvrtého manžela. Cokoli kromě nekonečného vysedávání za stolem, s očima unavenýma od toho věčného napětí. „Mohl bys třeba chodit na rande.“

Zasměje se a konečně je si zase podobnější. „Ty jsi jediná žena na světě, miláčku. A teď pojď. Musíme dolů, než nám tu z toho nadělají kůlničku na dříví.“

Položí mi ruku okolo ramen a přitáhne si mě blíž. Zachumlám se mu do saka. Vdechuju jeho uklidňující vůni – jemný pach doutníků, i když přísahá, že přestal. Položím mu hlavu na rameno, když mjíme šachovnici, na které spolu hráváme.

„Chybí mi naše partie.“

Políbí mě na spánek. „Ne tolik, jako chybíš ty mně.“

„Mohl by sis stáhnout appku na telefon. Pak bychom mohli hrát online.“

„Jsem rád, když se mi z té zatracené věci podaří zavolat,“ řekne se smíchem. Výraz mu potemní, když pohlédne na obrazovku svého telefonu a čte zprávu, která vyskočí na bílém pozadí. „Miláčku, musím ještě někomu zavolat.“

Zklamání mi spaluje hrdlo. Samozřejmě vím, že má moc práce. Většina mých kamarádů své otce prakticky nezná; mám štěstí, že si na mě vždycky najde čas. Bez ohledu na to, jak šílené to je v práci, vždycky si udělá chvilku na naši šachovou partii. Každý týden bez výjimky.

Políbím ho na tvář a vůbec poprvé si všimnu stařeckých skvrn na jeho kůži.

Dole najdu Justina podle zvuku jeho smíchu. Je to takový hlasitý bublavý smích a podezírám ho, že si ho nacvičuje.

Ať se k němu dopracoval jakkoli, je nakažlivý. Už se usmívám, když vstupuju do místnosti.

Napřáhne ke mně ruku. „Á, naše oslavenkyně.“

Stoupnu si vedle něj, povzbuzená šampaňským v krvi a s úlevou, že jsem zase dole. Nevím, co se tam nahoře odehrálo, ale zůstalo tam po tom ve vzduchu viset napětí.

Temné. „Šla jsem se kouknout za tátou.“

„Pracuje,“ hádá Justin.

„Bohužel.“

„Takže si budeš muset vystačit se mnou,“ řekne Justin a mrká přitom na pár, se kterým se doteď bavil. Poznávám slavného neurochirurga a jeho manželku, rodiče muže, který kandiduje do senátu.

Přivítám se s nimi. Samozřejmě že tenhle večírek není čistě na oslavu mé maturity. Jako všechny ostatní večírky v tanglewoodské společnosti slouží k navazování kontaktů. Pro mého otce. Pro Justina, který má velké plány, jak bude následovat svého tátu do politiky.

„Měli jste slyšet její zahajovací řeč,“ pokračuje Justin. „Mluvila o tom, jak věci, co teď děláme, jsou vlastně mýty budoucnosti.“

Muž se usmívá, poněkud shovívavě. „Bude pro tebe velkým přínosem, synu.“

Podář se mi zachovat přívětivý výraz, ačkoli doufám, že budu víc než jen přínos. Chci být jeho partnerka. Doufám, že to ví. Justin má na tváři přilepený svůj veřejný úsměv, ten, co je příliš zářivý a příliš bílý. Ten, který nic neznamena.

Než se omluvíme, mám od těch úsměvů křeče v tvářích.

Justin mě zatáhne za zástěnu a zavrtá mi nos do krku. „Třeba bychom se mohli vytratit k tobě do pokoje.“

„Ach,“ vyhrknu přiškrčeně. „Myslím, že táta co nevidět sejde dolů.“

„Nic nezjistí,“ zamumlá a rukama mi přejíždí po šatech i pod ně. Nikdo tady na nás nevidí, ale kdokoli sem může každým okamžikem přijít. Srdce mi buší. Jeho ruce jsou jemné a při jeho dotyku se mi bůhví proč vybaví ten muž nahoře na schodech a jeho pevný stisk na mých pažích.

„Justine, já...“

„No tak. Před dvěma týdny ti bylo osmnáct.“

A ano, doteď jsem to používala jako výmluvu. Protože jsem se na to ještě necítila. A nemá to nic společného s tím, kolik je mi let nebo jak moc Justina miluju. Možná kdyby máma ještě žila, kdyby mi mohla vyrazit ta ženská tajemství. Internet je příšerný učitel.

Otočím se v jeho náručí a odstrčím ho od sebe na délku paže. „Miluju tě.“

Zamračí se. „Avery.“

„Ale nebylo to jen kvůli tomu, že mi bylo sedmnáct. Bylo to všechno dohromady. Chci..., ještě chci počkat.“

Přimhouří oči a jsem si jistá, že se naštve. Vyřítí se odsud. *Co když jsem všechno zkazila?*

Postupně jako by se maličko uklidnil. „Tak dobře.“

„Dobře?“

Vzdychne si. „Nemám z toho radost, ale jsem ochotný počkat. Stojíš mi za to.“

Mám stažené hrdlo. Víím, že to je od něho velká oběť, ale on je prostě ten nejlepší přítel na světě. A táta ho zbožňuje, což je velké plus. Na podzim nastoupím na Smith College, stejnou dívčí vysokou školu, kam chodí Harper. Všechno je dokonalé.

Tak mi to v tuhle chvíli připadá. Jako bych se vznášela,
stoupala ke slunci.

Nemám nejmenší tušení, že se ani ne za rok zřítím dolů.

PRVNÍ KAPITOLA

Vítr mi šlehá okolo kotníků a pohrává si s lemem mého flaušového kabátu. Na řasách se mi usazují korálky vody. Během krátké cesty od taxíku ke vchodu mám kůži kluzkou vlhkostí, kterou po sobě zanechal ve vzduchu déšť.

Dřevěné dveře zdobí vyřezávané listy vína a břečtanu.

O starožitnostech něco málo vím, ale cenovku na tyhle dveře bych nevymyslela, zvlášť potom, co jsou roky vystavené živlům a vrtochům vandalů. Předpokládám, že i zločinci jsou dost prozíraví na to, aby nechali Doupě na pokoji.

Oficiálně je Doupě pánský klub, takový ten staromódní s doutníky a soukromými pozvánkami. Neoficiálně je to sbírka nejmocnějších mužů v Tanglewoodu. Nebezpečných mužů. Zločinců, i když při porušování zákonů chodí v oblecích.

Těžké mosazné klepadlo ve tvaru rozzuřeného lva odraď každého nezvaného hosta. Jsem dost zoufalá na to, abych toho varování nedbala. Srdce mi v hrudi bije, div nevyskočí

ven, cítím jeho pulzování v prstech na rukou i nohou. Krev se mi nahrnula do uší a pohltila hluk z ulice za mými zády.

Uchopím ten tlustý kruh do dlaně a zabuším – jednou, dvakrát.

Část mě se obává, co se mi za těmi dveřmi stane. Větší část mě se bojí, že se ty dveře vůbec neotevrou. Nikde nevidím žádnou kameru, ale jsem si jistá, že se dívají. Poznají mě? Nevím, jestli by mi to nějak pomohlo. V nejlepším případě uvidí zoufalou mladou holku, protože právě to teď jsem.

Dveře vydají tichý skřípavý zvuk. Pak se těžkopádně otevrou.

Překvapí mě barva jeho očí, temný jantar – jako drahá brandy, a jsou i stejně čiré. Dech se mi zadrhne v hrdle, rty ztuhnou, neschopné vypravit ze sebe slova jako *prosím* a *pomoc*. Instinktivně vím, že mi nebudou k ničemu, tenhle muž nezná milosrdenství. Dokonale padnoucí košile s ledabyle vyhrnutými rukávy mi napovídá, že si stanoví cenu. Takovou, kterou si nebudu moct dovolit zaplatit.

Napadlo mě, že mi měl otevřít nějaký sluha. Komorník. Není to snad v luxusních pánských klubech běžné? Nebo třeba nějaký druh ochranky. Dokonce i v našem domě otvírá dveře hospodyně – nebo tomu tak alespoň bylo dřív. Předtím, než jsme upadli v nemilost.

Než se můj svět z bortil.

Muž nic neříká, a ani se nepohne, aby mě pozval dál nebo odehnal. Místo toho si mě prohlíží s mírnou zvědavostí a stopou lítosti, asi tak, jako se lidi dívají na zvířata v zoo. Tak se možná tihle muži, kteří mají víc peněz než bůh a větší moc než prezident, dívají na celý svět.

Tak jsem se možná na svět předtím dívala i já.

Hrdlo mám stažené, jako by moje tělo proti tomuhle kroku bojovalo, i když má mysl dobře ví, že jinou možnost nemám. „Musím mluvit s Damonem Scottem.“

Scott je nejvyhlášenější půjčkový magnát ve městě. Operuje s mamutími částkami a mě momentálně nic menšího nezachrání. Kdysi jsme si byli představeni, ale on opustil slušnou část společnosti dřív, než jsem byla dost stará na to, abych pravidelně obcházela společenské akce. Už tehdy se o něm šušovalo, že to je velice ctižádostivý mladý muž. Už tehdy měl spojení s podsvětím – a teď je jeho králem.

Jedno tlusté obočí vyjede vzhůru. „Co od něho chceš?“

Prostor mezi námi ztěžkne matným pocitem povědomosti, ačkoli jsem si jistá, že jsme se ještě nepotkali. Tenhle muž je pro mě cizí, ale vypadá, jako by mě chtěl poznat. Dívá se na mě, jako by mě už znal. Přejíždí mi po tváři pohledem plným zvláštní naléhavosti, který cítím na kůži úplně stejně, jako by se mě dotýkal.

„Potřebuju...“ Srdce mi tluče, když přemýšlím o tom, co vlastně potřebuju – tlačítko *Vrátit*. Aspoň jednoho člověka ve městě, který by mě nezatracoval už podle jména. „Potřebuju půjčit peníze.“

Velice pomalu si mě prohlíží, od nervózního přejetí jazykem přes rty až po mělký výstřih na mých šatech. Snažím se oblékat neutrálně – černý našasený svetřík a úzká sukně. Tím zvláštním jantarovým pohledem mi rozepíná kabát, rozevívá drahou bavlnu a stahuje ze mě šaty až na podprsenku a kalhotky. Vidí mi až do žaludku a já se zachvěju, když mi přes kůži přejede chladná vlna poznání.

V životě jsem se setkala s milionem mužů. Potřásla si s nimi rukou. Usmívala se na ně. Ale nikdy jsem se necítila jako teď. Nikdy jsem neměla dojem, že mě někdo obrátil naruby, vytáhl každé z mých temných tajemství na ostré denní světlo. Vidí mé slabosti – a z krutého výrazu jeho rtů soudím, že to, co vidí, se mu líbí.

Primhouří oči. „A co můžeš nabídnout jako záruku?“

Nic kromě svého slova. To nemá ani zbla ceny, jakmile vyjde najevo mé jméno. Polknu knedlík, který mi nakynul v krku. „Já nevím.“

Nic.

Udělá krok vpřed a najednou jsem lapená v pasti, zády k cihlové zdi vedle dveří. Svým mohutným tělem mi blokuje výhled na pruh jemného světla zevnitř. Tyčí se přede mnou jako nějaká velká výheň a to teplo, které z něj sálá, je v ostrém kontrastu s chladivým dotykem cihel na zádech. „Jak se jmenuješ, děvče?“

Slovo *děvče* dopadne jako facka. Ovládnou se, abych sebou při jeho zvuku viditelně netrhla, ale je to těžké. Všechno na něm mě přemáhá – jeho výška, jeho tichý hlas. „Svoje jméno řeknu přímo panu Scottovi.“

Ve stinném prostoru mezi námi se jeho rty roztáhnou do úsměvu, bílého a posměšného. Potěšení, které mu rozsvítilo ty zvláštní žluté oči, je takřka smyslné, jako bych ho polaskala. „Nejprve se budeš muset dostat přese mě.“

Srdce mi tluč. Líbí se mu, že ho vyzývám, a, bože, to je snad ještě horší. Co když jsem už svou bitvu prohrála? Padám volným pádem, dělám kotrmelce a motám se bez jakékoli naděje, že bych se ještě dokázala o něco zachytit. Kam se poděju, když mě odmítne? Co bude s mým otcem?

„Pusťte mě,“ zašeptám, ale má naděje kvapem bledne. V očích mu probleskne varování. „Malá Avery Jamesová. Už ne tak malá.“

Prostorem mezi námi rezonuje můj prudký nádech. On už mé jméno zná. To znamená, že ví, kdo je můj otec. Ví, co udělal. Do úst se mi derou slova popření, prosby o pochopení. Jenomže ten jeho tvrdý pohled a mocná ramena mi našeptávají, abych tady žádné slitování nehledala.

Narovnám se. Jsem zoufalá, ale ne zlomená. „Když víte, jak se jmenuju, tak taky víte, že mám přátele na vysokých místech. Konexe. Jsme součástí historie tohoto města. To musí mít nějakou cenu. To je moje zástava.“

Tyhle konexe mi možná ani nezvednou telefon, ale něco zkusit musím. Netuším, jestli to bude stačit na půjčku, nebo být jen na to, aby mě vpustili do dveří. I tak se mi přes kůži přelije slabounký pocit rodinné hrdosti. I když mě odežene, půjdu s hlavou vztyčenou.

Zlaté oči mě studují. Něco na způsobu, jak řekl *malá Avery Jamesová*, mi přišlo povědomé, ale toho muže jsem nikdy neviděla. Alespoň si nemyslím, že bychom se někdy potkali. Něco na té nadpozemské záři těch očí mi rezonuje v hlavě, jako melodie, kterou jsem už někdy slyšela.

V jeho řidičském průkazu nejspíš stojí něco běžného, třeba hnědá. Ale to slovo nemůže nikdy obsáhnout způsob, jakým jeho oči skoro září, dva jantarové kruhy, které v sobě ukrývají tajemství vesmíru. *Hnědá* nedokáže nikdy popsat ten temně zlatý odstín, tu nezničitelnou hojnost v jeho pronikavém pohledu.

„Pojď za mnou,“ řekne.

Tělem se mi rozlije úleva, zaplaví mé unavené končetiny, probudí mě dost na to, abych se začala ptát sama sebe, co tady vlastně dělám. Tohle nejsou lidé, to jsou bestie. Dravci. A já jsem jejich kořist. Proč bych měla dobrovolně nakráčet do jámy lvové?

Ale mám snad na vybranou?

Překročím žilkovaný mramorový práh.

Muž za mnou zavře dveře a odstíní tím všechen ten déšť a hluk dopravy, celé město na jediné tiché cvaknutí zámku zmizí. Bez dalšího slova odchází chodbou, noří se hlouběji do stínů. Spěchám za ním s bradou hrdě vystrčenou, narovnanými rameny, aby celý svět viděl, jako bych tu byla zvaným hostem. Cítí se takhle gazela, když běží přes pláň, ztělesněná ladnost, jež bláhově uhání na vlastní porážku?

Za schodištěm se svět ponoří do temnoty, jen náš dech a naše těla ve tmě. Pak otevře další dřevěné dveře a odhalí chabě osvětlenou místnost z třešňového dřeva a broušeného křišťálu, z kůže a kouře. Matně rozeznávám temné oči, temné obleky. Temné muže.

Pocítím náhlé nutkání schovat se za toho člověka se zlatýma očima. Je mohutný a vysoký, jedinou rukou by mě objal okolo pasu. Je to obr, hrubě tesaný a tvrdý jako kámen.

Jenomže on tady není proto, aby mě chránil. Klidně může být nejnebezpečnější ze všech, co já vím.

Nějaký muž dlouze vydechne a od rtů mu stoupá spirála kouře. Na sobě má břidlicově šedou vestu a levandulovou kravatu. Na někom jiném by to vypadalo zženštile, ale s tím dvoudenním strništěm na široké čelisti a ďábelským leskem v černých očích je zosobněním mužné síly.

Damon Scott.

„Kohopak to tady máme?“ promluví.

V místnosti jsou i další muži, další magnáti, ale na ty se momentálně nedokážu soustředit.

Ten se zlatýma očima se posadí do křesla poblíž Damona, po jeho pravici a trochu hlouběji do stínů, takže se mu oči přebarví na bronzovo. Jako by nás všechny jen pozoroval, jako by k nám nepatřil. Ani na něj se teď nesoustředím.

„Jsem Avery Jamesová,“ vystrčím bradu ještě o něco víc. „A přišla jsem vás požádat o půjčku.“

Damon upustí doutník do keramické misky na příručním stolku. Nakloní se kupředu a proplete si štíhlé prsty. „Avery Jamesová, přísahám, že by mě jaktěživ nenapadlo, že za mnou přijdeš.“

„Zoufalé časy,“ řeknu, protože moje stávající situace není žádným tajemstvím.

„Zoufalá opatření,“ dopoví za mě pomalu, jako by si ta slova vychutnával, laskal se s nimi. „Nemám ve zvyku dávat peníze za nic, dokonce ani krásným ženám ne.“

Zjistím, že ve tmě pátrám po zlatých očích. Pro povzbuzení? Ať už je můj důvod jakýkoli, vlijí mi sílu do žil jako pořádný lok brandy. „A za co byste je dal?“

Najednou se Damon rozesměje a ten hutný zvuk naplní celou místnost. Ostatní muži se k němu připojí. Jsem zdrojem všeobecné zábavy. Tváře mi zrudnou.

Muž se zlatýma očima nehne brvou.

Damon se znovu předkloní a v obsidiánových očích se mu blýská. „Za ještě víc peněz, krásko. A to je ten důvod, proč máš problém. Maturita totiž moc neznamená. Ani ta na nejlepší škole ve státě.“

Samozřejmě má pravdu. Kdo by mě zaměstnal, když mého otce právě usvědčili z podvodu? Část mě si to pořád odmítá připustit. Pořád před tím utíkám. Pokaždé to strašně bolí. „Jsem chytrá. Ochotná tvrdě pracovat. Něco vymyslím. Jen potřebuju čas.“

Čas, abych nám udržela věřitele od těla, abych měla na otcovu lékařskou péči. Čas modlit se, protože žádnou jinou možnost nemám.

„Čas.“ Ušklíbne se. „A co přesně je v sázce?“

Otcův život. Ten je v sázce. „Všechno.“

Zlaté oči mě upřeně pozorují, přeměřují si mě. Zkoumají.

Pan Scott pobaveně vydechne. „Proč bych ti měl dávat dvacet tisíc, které už nikdy neuvidím? O úroku ani nemluvě?“

Víc než dvacet tisíc. Potřebuju padesát. *Potřebuju zázrak.* „Prosím. Jestli mi nemůžete pomoci...“

„Nemůžu,“ potvrdí suše.

Zlatoočko se opře do židle, tvář teď napůl ukrytou ve stínu. „To není tak úplně pravda.“

Celá místnost zmlkne. Dokonce i Damon Scott se zarazí, jako by ta slova skutečně zvažoval. Damon Scott je nejbohatší muž ve městě, nejmocnější. Nejnebezpečnější. Kdo by *jemu* mohl říkat, co má dělat?

„Kdo jste?“ vyhrknu a hlas se mi jen sotva znatelně zachvěje.

„Záleží na tom?“ zeptá se Zlatoočko posměšným tónem.

Spravedlivý hněv se mísí se zoufalstvím. Už teď padám volným pádem – proč bych nerozpráhla ruce? „Kdo jste?“ řeknu znovu. „Jestli máte rozhodnout o mém osudu, měla bych alespoň znát vaše jméno.“

Předkloní se a světlo vrátí jeho jiskřivému pohledu jantarový jas. „Gabriel,“ řekne prostě.

Srdce se mi zastaví.

Scott se usmívá, potěšeně mhouří oči. Užívá si to, vyčkává. Pozoruje mě a v jeho pohledu je něco jako sex. „Gabriel Miller. Muž, kterého tvůj otec okradl.“

Gabriel Miller se pousměje. „*Poslední* muž, kterého okradl.“

A který se postaral o to, aby už nikoho dalšího okrást nemohl.

Aby už nemohl nikdy *nic*.

V očích mě štípou tisíce jehliček. Ne, před nimi nesmím plakat. Nesmím se sesypat kvůli tomu, že můj otec je upoutaný na lůžko, neschopný vstát, takřka neschopný pohybu – kvůli tomu, co tenhle člověk udělal.

Tohle je muž, který předal mého otce spravedlnosti.

Muž, který způsobil pád mé rodiny.

Zatlačím na uzel, který se mi vzpříčil v krku. „Vy...“ Hluboký nádech, protože to chce obrovské sebeovládání, abych se na něho nevrhla. „Jste vrah.“

Jestli je Scott králem podsvětí, pak Gabriel Miller je bůh. Jeho říše se táhne od jižních států dokonce až do zámoří. Nakupuje a prodává cokoli, co má nějakou cenu – drogy, zbraně. Lidi. Otec mě varoval, abych se od něj držela dál. Ale proč potom potají bral úplatky? Proč Gabriela Millera zradil, když věděl, jak moc je nebezpečný?

Otec není mrtvý, ovšem bez silných dávek opiátů si přeje, aby byl.

„Zabíjel jsem lidi,“ řekne Gabriel a vztyčí se v celé své výši. Nedokážu si pomoci, abych bezděky o krok necouvla.

Udeřil by mě? Nebo něco horšího? Přimhouří oči. „Pokud mi lhali. Nebo mě okradli.“

Jako můj otec.

Ten samý pocit volného pádu mi protočí žaludek. Víím, že bych se měla bát, a taky se bojím – ale celý svůj život jsem strávila zamčená ve zlaté kleci. Část mě si užívá ten pocit, když mě vítr bičuje do tváře. „Já jsem vám nic neukradla.“

Scott krátce přikývne, jako by chtěl potvrdit tu děsivou pravdu. „Akorát sis za jeho peníze nakupovala ty hezký botičky, ne? Hodiny jógy, po kterých máš to pěkný tělíčko.“

A můj otec za ty peníze zaplatil strašlivou cenu. Ještě pořád ho před sebou vidím celého zkrvaveného, zlomeného. Někdo na něj poslal bandu hromotluků, aby ho zlomili. Byli to ti samí, kvůli kterým otec Gabriela Millera podvedl?

Nebo to byl Gabriel Miller? To on nařídil, aby otce zbili?

Přiměju se narovnat. „Říkal jste, že mi můžete pomoci.“

Ať se teď stane cokoli, budu tomu čelit se ctí, statečně. Se stejnou silou, jakou měl podle mě můj otec. Jak mi mohl vykládat o upřímnosti, zatímco celou tu dobu lhal? Jméno James kdysi něco znamenalo a já se pokouším zachovat alespoň poslední špetku naší rodinné cti.

„Sundej si ten kabát,“ vyzve mě Gabriel skoro laskavě.

Zalije mě chlad. Zmrzlé kosti a studený závan vzduchu v plicích. „Proč?“

„Chci vidět, s čím mám tu čest. Neboj se, děvčátko. Ani se tě nedotknu.“

Třesoucíma se rukama si rozepnu kabát a nechám ho lehce sklouznout z ramen. Muži kolem vydávají nesrozu-

mitelné zvuky – uspokojení, zájem. Najednou mám pocit, jako bych stála přímo uprostřed býčího zápasu, na stadionu plném diváků lačnících po krvi.

Konečně se setkám s Gabrielovým pohledem. A to, co vidím, je plamen touhy, rudý a oranžově žlutý. Ten žár mě pálí i na tu metrovou vzdálenost. Šaty, které jsem si vybrala, neukazují moc z mé kůže, ale odhalují moje křivky. Ten hladový plamen mi olízne prsa, pas, nohy po celé délce.

„Krása,“ zamumlá Damon Scott. „Ale krásný tělíčko není všecko. Musíš vědět, jak ho používat.“

Zachvěju se. Patří mu řetězec striptýzových klubů po celém městě. „Můžu se to... naučit.“

V Gabrielově pohledu se něco mihne. „Ty nevíš, jak potěšit muže, děvčátko?“

Byly tu ukradené polibky a kradmé dotyky v potměšlých chodbách mimo osvětlené sály společenských akcí. Justin na mě tlačil, ale já tlaku odolávala. V tom, abych se s ním vyspala, mi vždycky něco bránilo. A pak má rodina upadla v nemilost.

Musíš to pochopit, Avery. Jednoho dne budu senátorem. Nemůžu se teď oženit s Jamesovou.

To bylo den poté, co se to stalo.

Ve světle toho neosobního telefonátu mi došlo, že náš vztah nebyl nikdy o respektu. Ani o lásce. A už vůbec ne o potěšení. Ne, nemám tušení, jak potěšit muže.

„Jsem panna,“ řeknu potichu a smutně, protože i když to může všechno zkazit, o tomhle lhát nemůžu. Ne když se mi Gabriel Miller právě svěřil, že zabil lidi, kteří mu lhali.

Ne když by si to mohl tak snadno ověřit.

Damon Scott vykulí oči a něco mu v nich zajiskří. Zájem tam, kde předtím bylo jen odmítnutí. „Panna, Avery Jamesová? To jako vážně?“

Tváře mi jen hoří. Někomu může připadat divné, že devatenáctiletá holka ještě neměla sex, jenomže já jsem chodila na Přípravnou akademii Svaté Marie, dívčí katolickou střední školu. Můj otec měl silný ochranný pud a večer mě pouštěl jen na ty společenské akce, na které mě mohl doprovázet. A než jsem skončila školu, už jsem byla zasnoubená s Justinem.

Gabriel řekne potichu, spíš jen tak zavrčí: „Myslí to vážně.“

Damon Scott se tváří rozervaně. „Je moc mladá.“

„V těch tvých zatracených klubech ti tancují ještě mladší holky.“

Až na to, že nemluví o tanci. Srdce se mi zastaví. Mluví o prodávání mého těla na sex. Mého panenství. „Ne,“ zašeptám. „To neudělám.“

„Vidíš,“ ušklíbne se Damon Scott. „Neudělá to.“

Gabriel mi přejede pohledem přes celé tělo. Pak se naše pohledy setkají a v očích má napětí. „Nemá na vybranou. Je to to nejcennější, co má.“

To není nějaká věc, chce se mi vykřiknout. Je to moje tělo.

Jenomže má pravdu. Je to ta nejcennější věc, co mám – jediná věc, co má nějakou hodnotu, co mi zbyla po všech těch pokutách a náhradách, po právnících a výběrčích daní.

Gabrielovi v očích hoří výzva. Ví, že jsem zoufalá. Je to jeho dílo. Jestlipak si to užívá, když mě vidí takhle na dně?